

Projekt

z dnia 18 września 2024 r.

Zatwierdzony przez

**UCHWAŁA NR V/.../2024
RADY GMINY SMĘTOWO GRANICZNE**

z dnia 18 września 2024 r.

w sprawie rozpatrzenia skargi na działalność Wójta Gminy

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2024 r. poz. 609; zm.: Dz. U. z 2024 r. poz. 721) oraz art. 229 pkt 3, art. 237 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2024 r. poz. 572), uchwala się, co następuje:

§ 1. Po rozpatrzeniu skargi przekazanej do Rady Gminy Smętowo Graniczne na działalność Wójta Gminy Smętowo Graniczne oraz po zapoznaniu się ze stanowiskiem Komisji Skarg, Wniosków i Petycji, Rada Gminy Smętowo Graniczne uznaje skargę za bezzasadną.

§ 2. Zobowiązuje się Przewodniczącego Rady Gminy Smętowo Graniczne do poinformowania skarżącego o sposobie załatwienia skargi.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia i podlega ogłoszeniu w sposób zwyczajowo przyjęty.

Przewodnicząca Rady Gminy
Smętowo Graniczne

Barbara Szczygiel

UZASADNIENIE

W dniu 23 sierpnia 2024 r. do Urzędu Gminy Smętowo Graniczne wpłynęło pismo od Wojewody Pomorskiego PN-II.1411.8.2024.AK z dnia 23 sierpnia 2024 roku, przekazujące do rozpatrzenia zgodnie z właściwością skargę, która wpłynęła od Pani Judyty Olszewskiej - Wszelak na działania Wójta Gminy Smętowo Graniczne.

Biorąc pod uwagę powyższe Rada Gminy Smętowo Graniczne przystąpiła do rozpoznania wniesionej skargi. Przewodnicząca Rady Gminy przekazała przedmiotową skargę do Komisji Skarg, Wniosków i Petycji celem jej rozpatrzenia.

W dniu 6 września 2024 r. w siedzibie Urzędu Gminy Smętowo Graniczne członkowie Komisji Skarg, Wniosków i Petycji przystąpili do szczegółowego rozpoznania zarzutów stawianych w skardze oraz po wysłuchaniu Skarbnika Gminy Pani Małgorzaty Czarneckiej oraz pracownika ds. wymiaru podatków i opłat lokalnych Pani Kamilli Markowskiej uznali skargę za bezzasadną. Na podstawie uzyskanych informacji wynika, że Wójt Gminy udzielił szczegółowej odpowiedzi na wcześniej wniesioną skargę do Urzędu Gminy w dniu 12.08.2024 r. (odbiór pisma 26.08.2024). W związku z tym skarżąca wnosząc skargę do Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracyjnych w Warszawie w dniu 13.08.2024 r. nie miała wiedzy, że odpowiedź została już udzielona. Ponadto odnosząc się do przedstawionych zarzutów, należy wskazać, co następuje: Skarżąca wraz z bratem są współwłaścicielami gospodarstwa rolnego, na których solidarnie ciąży obowiązek podatkowy zarówno w podatku od nieruchomości jak i podatku rolnym. W takim przypadku zastosowanie mają przepisy art. 6c ustawy z dnia 15 listopada 1984 roku o podatku rolnym (dalej u.p.r.) w zakresie łącznego zobowiązania pieniężnego, a nie jak Skarżąca wskazuje art. 3 ust. 4 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 roku o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2023 r. poz. 70; zm.: M. P. z 2023 r. poz. 774 i poz. 1132), który odnosi się tylko i wyłącznie do podatników samego podatku od nieruchomości. Zgodnie z przepisami art. 6c u.p.r.:

1. osobom fizycznym, na których ciąży obowiązek podatkowy w zakresie *podatku rolnego* oraz jednocześnie w zakresie podatku od nieruchomości lub podatku leśnego dotyczący przedmiotów opodatkowania położonych na terenie tej samej gminy, wysokość należnego zobowiązania podatkowego pobieranego w formie łącznego zobowiązania pieniężnego ustala organ podatkowy w jednej decyzji (nakazie płatniczym),

2. łączne zobowiązanie pieniężne należne od przedmiotów opodatkowania stanowiących współwłasność lub znajdujących się w posiadaniu dwóch lub więcej osób fizycznych ustala się w odrębnej decyzji (nakazie płatniczym), który wystawia się na któregośkolwiek ze współwłaścicieli (posiadaczy). Jeżeli gospodarstwo rolne prowadzi w całości jedna z tych osób, nakaz płatniczy

wystawia się na tę osobę. Zgodnie z powyższym Wójt Gminy opodatkowując łącznym zobowiązaniem pieniężnym zobowiązany jest wydać jedną decyzję dotyczącą przedmiotu opodatkowania na któregośkolwiek ze współwłaścicieli. Zobowiązanie wydania jednej decyzji nie przekreśla uprawnienia organu podatkowego do wydania decyzji każdemu ze współwłaścicieli, co zostało uczynione na wyraźną prośbę Skarżącej w zakresie roku 2023 (data odbioru 13.10.2023 r. - załącznik nr 1) oraz roku 2024 (skutecznie doręczone dnia 28.02.2024 r., po dwukrotnym awizowaniu – załącznik nr 2). Konkretnie skutki związane z doręczeniem nakazu płatniczego określa także art. 92 § 2 Ordynacji podatkowej (dalej o.p.). Wynika z niego, że zasady odpowiedzialności solidarnej w stosunku do wszystkich współwłaścicieli można zastosować po doręczeniu nakazu choćby jednemu z nich. Potwierdził to Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 06.09.2017 r. (II FSK 2213/15, LEX nr 2377998). Sąd stwierdził, że stosując art. 92 § 2 o.p. i art. 6c u.p.r., wystarczy doręczyć decyzję (nakaz płatniczy) osobie, na którą akt ten jest wystawiany. Skutkiem takiego doręczenia jest powstanie solidarnego zobowiązania pozostałych podmiotów (współwłaścicieli), którym zgodnie z istotą łącznego zobowiązania pieniężnego nie doręcza się decyzji podatkowej powołującej do życia zobowiązaniowy stosunek prawny. Sąd jednak (i słusznie) dodał, że zasadę wyrażoną w art. 6c ust. 2 u.p.r. powinno się rozważać w kategoriach uprawnienia, a nie obowiązku. Oznacza to, że organ może doręczyć nakaz tylko jednemu podatnikowi – współwłaścicielowi, ale można też doręczyć wszystkim współwłaścicielom. Powyższe stanowisko zostało również potwierdzone w następujących wyrokach sądowych: Wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 22 listopada 2017 r. I SA/Gl 563/17. Art. 92 § 1 o.p. stanowi, że jeżeli zgodnie z ustawami podatkowymi, podatnicy ponoszą solidarną odpowiedzialność za zobowiązania podatkowe, a zobowiązania te powstają w sposób przewidziany w art. 21 § 1 pkt 2 odpowiedzialnymi solidarnie są podatnicy, którym doręczono decyzję ustalającą wysokość zobowiązania podatkowego. Wyjątek od powyższej reguły dotyczy zobowiązań ustalanych w drodze łącznego zobowiązania pieniężnego. W tym przypadku zasady odpowiedzialności solidarnej stosuje się z chwilą doręczenia decyzji (nakazu płatniczego) osobie, na którą, zgodnie z odrębnymi przepisami, wystawia się decyzję (nakaz płatniczy) - art. 92 § 2 zdanie drugie o.p. Dalej organ odwoławczy wskazał, że w myśl art. 6c u.p.r. osobom fizycznym, na których ciąży obowiązek podatkowy w zakresie podatku rolnego oraz jednocześnie w zakresie podatku od nieruchomości lub podatku leśnego dotyczący przedmiotów opodatkowania położonych na terenie tej samej gminy, wysokość należnego zobowiązania podatkowego pobieranego w formie łącznego zobowiązania pieniężnego ustala organ podatkowy w jednej decyzji (nakazie płatniczym). Jeżeli przedmioty opodatkowania objęte łącznym zobowiązaniem pieniężnym pozostają we współwłasności, to wysokość łącznego

zobowiązania ustala się w odrębnej decyzji (nakazie płatniczym), który wystawia się na któregośkolwiek z właścicieli, a jeżeli gospodarstwo rolne prowadzi w całości jedna z tych osób, nakaz płatniczy wystawia się na tę osobę. I SA/Gd 91/13 - wyrok WSA Gdańsk z dnia 17-04-2013

Stosując art. 92 § 2 o. p. i art. 6c u. p. r. wystarczy doręczyć decyzję (nakaz płatniczy) osobie, na którą akt ten jest wystawiany. Skutkiem takiego doręczenia jest powstanie solidarnego zobowiązania pozostałych podmiotów (współwłaścicieli), którym zgodnie z istotą łącznego zobowiązania pieniężnego nie doręcza się decyzji podatkowej powołującej do życia zobowiązaniowy stosunek prawny.

Zwrócić należy uwagę na fakt, że w doręczanym każdemu ze współwłaścicieli nakazie powinny być obok imienia i nazwiska adresata również imiona i nazwiska wszystkich współwłaścicieli. Związane jest to z tym, że obowiązek podatkowy z tytułu władania gruntami rolnymi i np. budynkiem mieszkalnym (podatek od nieruchomości) ciąży na wszystkich współwłaścicielach. Zbliżony pogląd prezentowany jest w najnowszym orzecznictwie sądów administracyjnych. W wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi z 16.01.2019 r. skład orzekający uznał, że norma z art. 92 § 2 o.p. to *lex specialis* w stosunku do ogólnego uregulowania kwestii solidarnej odpowiedzialności za zobowiązania podatkowe przewidzianej w art. 92 § 1 o.p. Stanowi ona swojego rodzaju ułatwienie dla organów podatkowych, gdyż nakaz wystawia się na któregośkolwiek ze współwłaścicieli, a z chwilą jego doręczenia tej osobie organ podatkowy może żądać zapłaty podatku także od drugiego ze współwłaścicieli. W praktyce więc regulacja z art. 6c ust. 2 u.p.r w zw. z art. 92 § 2 o.p. może prowadzić do sytuacji, w której osoba współodpowiedzialna za zobowiązanie podatkowe może nie znać jego wysokości, a nawet nie wiedzieć o jego istnieniu do czasu wszczęcia egzekucji w związku z brakiem obowiązku doręczenia jej nakazu płatniczego. Przyjęcie w art. 6c ust. 2 u.p.r. zasady, zgodnie z którą solidarna odpowiedzialność współwłaścicieli nieruchomości opodatkowanych podatkiem rolnym i równocześnie podatkiem od nieruchomości lub leśnym rodzi konieczność wydania jednej decyzji (nakazu płatniczego) na któregośkolwiek ze współwłaścicieli i wskazania w nim obowiązku podatkowego odnoszącego się do wszystkich przedmiotów opodatkowania, wskazania pozostałych współwłaścicieli, z którymi adresat decyzji ponosi odpowiedzialność solidarną, a także informacji o solidarnym charakterze odpowiedzialności. Zarzuty Skarżącej w zakresie niewłaściwego dostarczania przez organ podatkowy korespondencji są również niezasadne. Zasady doręczania pism przez organ podatkowy reguluje Rozdział 5 ustawy o.p. Sposoby doręczeń zostały uregulowane w art. 144 ustawy i stanowią: § 1a. Organ podatkowy doręcza pisma na adres do doręczeń elektronicznych, chyba że doręczenie następuje na konto w systemie teleinformatycznym organu podatkowego albo w siedzibie organu podatkowego.

§ 1b. W przypadku braku możliwości doręczenia w sposób, o którym mowa w § 1a, organ podatkowy doręcza pisma za pokwitowaniem przez:

- 1) operatora wyznaczonego w ramach publicznej usługi hybrydowej, o której mowa w art. 2 pkt 7 ustawy z dnia 18 listopada 2020 r. o doręczeniach elektronicznych, albo
- 2) pracowników urzędu obsługującego ten organ, funkcjonariuszy lub upoważnionych pracowników innego organu podatkowego lub przez organy lub osoby uprawnione na podstawie odrębnych przepisów.

§ 1c. W przypadku braku możliwości doręczenia w sposób, o którym mowa w § 1a i § 1b pkt 1, organ podatkowy doręcza pisma:

- 1) przesyłką rejestrowaną, o której mowa w art. 3 pkt 23 ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. - Prawo pocztowe, albo
- 2) za pokwitowaniem przez pracowników urzędu obsługującego ten organ, funkcjonariuszy lub upoważnionych pracowników innego organu podatkowego lub przez organy lub osoby uprawnione na podstawie odrębnych przepisów.

Zgodnie z art. 148 ustawy pisma doręcza się osobom fizycznym pod adresem miejsca ich zamieszkania albo pod adresem do *doręczeń* w kraju. Art. 149 ustawy wskazuje natomiast, że w przypadku nieobecności adresata w miejscu zamieszkania albo pod adresem do *doręczeń* w kraju pisma doręcza się za pokwitowaniem pełnoletniemu domownikowi, a gdyby go nie było lub odmówił przyjęcia pisma - sąsiadowi, zarządcy domu lub dozorczy - gdy osoby te podjęły się oddania pisma adresatowi. Zawiadomienie o *doręczeniu* pisma sąsiadowi, zarządcy domu lub dozorczy umieszcza się w oddawczej skrzynce pocztowej lub na drzwiach mieszkania adresata, lub w widocznym miejscu przy wejściu na posesję, na której zamieszkuje adresat lub której adres wskazano jako adres do *doręczeń*.

Należy dodać, że czynności podejmowane przez urzędników muszą opierać się na przepisach prawa, co powoduje, że zawarte w nich normy muszą być jednakowe dla wszystkich. Każdy urzędnik pracujący w Urzędzie Gminy Smętowo Graniczne realizuje swoje obowiązki w sposób profesjonalny i rzetelny, co przedkłada się na zasadę obsługi petentów na zasadach równości, czyli każda osoba obsługiwana jest w identyczny sposób bez żadnych podziałów. Wskazany w skardze zarzut działania po znajomościach nie ma miejsca, ponieważ etos pracy nie pozwala na takie postępowanie.

Uwzględniając powyższe, z uwagi na brak potwierdzenia słuszności zarzutów podniesionych w skardze, Rada Gminy Smętowo Graniczne uznaje skargę za bezzasadną.